

[Søren B. Jørgensen.]

ændringsforslag ved anden behandling i 1969, men fik dem ikke vedtaget.

Jeg har siden fået bekræftet, hvad jeg i øvrigt var klar over, at hr. Vivike er en meget ihærdig mand. Da han ikke fik dem vedtaget i 1969, kom de igen i 1970, men da blev man heller ikke færdig med dem. Nu prøver hr. Vivike så for tredje gang — i håb om, at det er lykkens gang — at få forslagene igennem.

Den lov, vi har nu, har virket siden 1. april 1970, altså kun i 2 år. Jeg vil gerne sige, at socialdemokratiets stilling er afhængig af, om der i de to år er kommet eksempler på, at de løsninger, vi i 1969 gennemførte til at klare problemerne om møddingsvand, rensning af vand fra dambrug, afskåret grøde og udpumpning af slam, ikke har virket. Er det sådan, at de instanser, der skal føre loven ud i livet: amter og kommuner, vandløbsretter o. s. v., ikke har været deres opgave voksen, så er der grund til at se på disse forhold. For de fleste af de stillede forslags vedkommende er der jo hjemmel i loven til at opnå det samme, som hr. Vivike tilsigter med sine forslag.

Et andet spørgsmål, jeg gerne vil rejse, er, hvordan vi får folk til at overholde loven. Er det sådan, at det kan betale sig ikke at efterkomme lovens forskrifter mod forurening af vore vandløb, fordi det er billigere at betale en bøde? Jeg ved ikke, hvor stor en bøde man kan idømmes, men hvis det kan svare sig, vil jeg gerne være med til også at se på dette problem.

En anden ting er sagsbehandlingen. Her vil det måske være på sin plads at se, om vi kan rationalisere inden for hele dette område med alle de kommissioner og nævn, der i dag findes. Jeg vil i udvalget være interesseret i at få oplyst, i hvor stor udstrækning den henvendelse, som landbrugsministeren skulle rette til kommunerne om optagelse af grøde, er efterkommet. Det samme gælder, hvad der er kommet ud af de drøftelser, ministeren skulle have med Københavns kommune angående hovedstadens forbehold.

Økonomien har hr. Vivike også med. Det siges i bemærkningerne, at staten skal stille ikke mindre end 100 mill. kr. til rådighed som tilskud og lån. Hvordan hr. Vivike er

kommet frem til det tal, står der ikke noget om. Jeg kan give ret i én ting: der er ikke noget ved at vedtage en lov, hvis man ikke sikrer, at der er penge til dens gennemførelse.

Socialdemokratiets principielle stilling til forureningsspørgsmålet er, at de, der forurener, også må betale. Årsagen til, at der mange steder mangler rensningsanlæg, er den ganske enkle, at kommunen fattes penge. Hvordan det kan afhjælpes, vil jeg også gerne være med til at undersøge. I øvrigt kan staten jo, hvor den mener at have særlig interesse deri, stille midler til rådighed.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg har haft min store tvivl, om det ikke er lovlig tidligt at begynde at vurdere virkningerne af en så omfattende revision som den, vi foretog af vandløbsloven, når den kun har virket i 2 år. Men allright, vi vil gerne være med til at se på alle disse ting i et udvalg.

Knud Bro: Vandløbslovgivningens regulativer for rensningsanlæg og kontrol med vandkvaliteten sammenholdt med vandforsyningslovens særlige beskyttelsesregler i §§ 44-47 giver formentlig tilstrækkeligt lovmæssigt grundlag for en beskyttelse af vandet. Man kan altså på det grundlag sige, at det skulle have været så godt, og så blev det faktisk skidt.

Jeg har netop været en tur rundt til 6 danske byer for at høre om lokale eksperter og interesseredes syn på forureningsspørgsmålet. Der var mange erfaringer at hente, bl. a. om, hvorfor det faktisk går så skidt. Jeg tror, der er mange ting, vi må til bunds i. På den her givne foranledning vil jeg gerne fremhæve nogle af de ting, jeg anser for at bære en væsentlig del af ansvaret for, at det går så skidt, som det faktisk gør.

I modsætning til arbejderbeskyttelseslovgivningen og lignende lovgivning, hvor man har klart formulerede krav, er den danske lovgivning på vand- og spildevandsområdet fyldt med begreber som „forsvarligt“, „tilfredsstillende“ og „godt drikkevand“. Egentlige grænseværdier forekommer næsten ikke. I en række andre landes lovgivning findes forskrifter af præcis karakter, det gælder f.eks. Sverige, Holland, England, USA og Canada. Vor lov overlader i praksis ofte ansvaret til den enkelte, der ikke kan få